

# Nemzetiségi költők verseiből

Josef Michaelis német nyelvű versei

## Das Geld

I.

Als das Geld  
noch nicht  
erfunden war  
gab es keine Wucherzinsen  
weder Geldwechsler  
noch Kufaren  
Aus dem Tempel  
wurde danach Bank  
Wo bist du  
mit deiner Peitsche  
Jesus?

II.

Bank-  
noten-  
zähler  
drehen  
unermüdlich  
scheine  
Auf ihnen  
Fingerabdrücke  
der Menschheit  
Schweiß  
Tränen  
Schmutz  
Blut  
In tiefes Schweigen  
hüllen sich  
weltreisende Banknoten  
in Safes  
und in der Hand des Bettlers  
der Cent

## Im Lande Sinear

„... dass keiner des andern  
Sprache verstehe!“  
(der HERR)

W O R T E

liegen vor uns  
wie einst Ziegel  
des Turms zu Babel

W O R T E

die unbeendet bleiben

W O R T E

die uns teilen

W O R T E

die Hass schüren

W O R T E

die immer wieder verstummen

W O R T E

die wir finden müssen

W O R T E

die wir aussprechen müssten

W O R T E

die wir begreifen sollten

W O R T E

Ziegel des VERSTEHENS

## Babylon

Auch Türme\*  
mit mächtigem Schatten  
die den Himmel erreichen  
wollen  
stürzen ein  
zerfallen in Trümmer  
werden zu Staub  
wie jener zu Babel

Der Herr  
verwirrte  
die Sprachen  
dass keiner mehr  
die Sprache des anderen  
verstehe  
Eine jedoch  
kann bedrohlicher sein  
als viele

## Großmutter

Mit einundzwanzig  
umarmt mich  
noch immer  
dein Gebet

Selten  
zauberte ich  
ein Lächeln  
auf dein Gesicht

Balsam und der Duft  
von blühenden Chrysanthemen  
breiteten sich in deinem  
Stübchen aus

Eine geduldige Wanduhr  
zählte deine Stunden mit  
das Kätzchen schnurrte  
auf der Truhe

Die vergilbten Blätter  
mit den Namen  
unserer Ahnen

glitten wie Seide  
zwischen deinen Fingern  
hindurch

gingen Perlen  
des Rosenkranzes auf  
zeitlose Wanderschaft

## Computerkrieg

Die ganze Welt  
könnt ihr  
nicht beherrschen  
der Römern  
gelang das  
auch nicht  
Hochmoderne Technik?  
Menschen  
kann man vernichten  
ihren Glauben besiegen  
nie  
die Gedanken  
sind noch frei

\* Terroranschläge auf das  
World Trade Center in New  
York am 11. September 2001.



Bechter Helga: Rigó ernyővel

### Rătăcesc printre cuvinte

*(Szavak között bolyongok)*

De un singur vers am nevoie  
și el refuză să se nască  
îl aștept noapte de noapte  
Nimic, nimic, nimic  
Rătăcesc printre cuvinte  
printre aștepta cuvinte  
căutînd poemul  
care să-mi arate drumul  
Mă chinuie hîrtia albă și amară  
mi-e sufletul o tulbure oglindă  
ce-ncearcă tremurînd să mă cuprindă

### Anii trec ușor

*(Könnyen elmúlnak az évek)*

Ajung să mă gîndesc ce se va  
alege din mine, ce-mi rămîne în urmă ?  
Anii trec mai ușor decît ne închipuim,  
îi căutăm în sertar și brusc nu-i mai găsim  
Mileniul pîrîie  
unde să-mi ascund ultima  
șoaptă personală  
cu-i să-i încredințez  
ultima bucată din mine ?  
Tic-tac îmi sună ceasul  
măsurîndu-mi viața-n clipe

### Pașii mi-s mai gînditori

*(Elmélyült léptek)*

nici somn, nici vis, nici real  
mi se duc zilele, anii  
pașii mi-s mai gînditori  
merg spre Castelul Amintirii  
îmi duc tinerețea defunctă pe umeri  
mă caut în ochii copiilor  
cuvinte natale  
mă cheamă-n șoaptă  
stau la marginea drumului  
părăsită sau părăsindu-i pe alții

### Îmi întorc fața spre crucea tăcerii

*(A csend keresztfé felé fordítom el arcomat)*

Calc încet peste frunza căzută  
Lumea e tot mai tristă și grăbită

Îmi întorc fața spre crucea tăcerii  
Cîta lumină și cît întuneric

Oglinda îmi arată un chip ce nu-i al meu  
Și toamna ruginie se strecoară mereu

### Floarea de ger

*(A fagy virága)*

Ninge calm cu liniște albă  
Cad măgelele din ochiul iernii  
Pădurea se-arginteză ca-n povești  
Vîntul îmi leagănă perdelele și visul  
Floare de ger strălucește în fereastră  
În liniștea care se lasă  
Plopii își scutură frunzișul

### Sentiment

*(Érzés)*

Avem numai o viață  
Să ne-o trăim curați  
A inimii aripă  
S-o deschidem fără teamă  
Chiar și atunci  
Cînd ne chinuiește conștiința  
Să lăsăm liber un loc cît de mic  
Pentr-un salut prietenos

### Nu pot pleca și nu pot să rămîn

*(Nem bírok elindulni, de maradni sem)*

Eu stau și azi la început de drum  
în jurul meu doar pulbere și scrum  
nu pot pleca și nu pot să rămîn  
cum să aleg între două direcții,  
între două dorințe  
sînt condamnată la neputință  
cu ochii injectați de ceață  
privesc nostalgic spre necunoscut

## Etudy/Etűdök

Zasejem popol,  
vyklíči sa oheň  
Fénix sa však zrodí  
iba z pahreby

x

Tak čo? Pýtaš sa  
A prídeš bližšie  
Ako keby ťa zaujímala  
Moja vloha, moje piesne

Ako? Zvedaví ste  
Obidvaja ležete cez tvár  
Nové lúče, sľaby  
Pre návrat slnka

x

je to len  
taký sen,  
o ktorom ti  
nič nepoviem.

x

v rozvrátenej minulosti  
ticho spočíva dnes  
aby si nabral sily  
a nevynechal des

(október 2018)

Keď čakáme, čas nás počká  
Keď sa prejdeme, zastaví nás  
Predo dvermi zívajú nové masky  
Za humnami víta nová zima

Do bieleho páperia uniká zloba  
Do východu Slnka je ešte päť minút  
Zízame do červeného rána  
Umývame sa v mokrom čaji

Nechýba nám, po čom netúžime  
Naučili sme sa ovládať pocit  
Keď sa prejdeme po lúke citov  
Nikto tam nie je s otvorenou náručou

Chýbajú nám elementárne jednotky  
Rodina, láska a možno aj Hospodin  
Ale nechýba nám pocit súdržnosti  
Lebo sme ho predtým nepoznali.

(2012)

## Jarná nálada

Z črepov minulej jesene  
sa vyliala búrka  
keď hľadať nechceme  
tu sa obšmieta

Aspoň je rýchla  
povieš ticho  
čo i len bez slova  
sledujeme dno

Odíde ako prišla  
cítim jej vôňu  
za sebou zanechá  
jarnú náladu

(2018)

## Rok v kuchyni

Vianoce voňajú kapustníkom.  
Nie rybami, ani makom.  
Kapustníkom, čo robieva mama.  
Nadránom vstáva miesiť cesto,  
udusiť kapustu a dať iba štipku korenia.  
To korenie okorení naše sviatky.

Fašiangy voňajú šiškami.  
Hostinou, nie lekvármi.  
aj keď nimi opovrhuješ.  
Šiškami, ktoré otec vždy zráta,  
poteší sa z párnych čísiel.  
Tie čísla sme my sami.

Veľká noc vonia šunkou.  
Nie vajcami, nie tvarohom.  
Ani voňavkou, vymytou z vlasov.  
Šunkou, ktorá od Vianoc čaká  
na to, aby mohla hostiť celú rodinu.  
Tá hostina nás zblížuje.

Leto vždy vonia lečom.  
Nie kečupom a slivkami.  
Bárskoľko gulí zjeme.  
Lečo, v jednoduchosti zložité.  
Cez zimu máme na stole leto.  
Aby sme sa napojili slnečným lúčom.

Jeseň vonia zaváraninami.  
Postaví ich na policu.  
Lečo vedľa čerešní,  
čerešne vedľa lekvárov.  
Aby boli spolu, ako my.  
Na polici v špajze sa skrývame.

(2012)